

ad stk. 4.

Reglerne her tjener til at sikre, at det forsikrings-selskab eller pengeinstitut m. v., der skal beregne og indbetale afgiften, får de fornødne oplysninger om afgiftsudløsende dispositioner som omhandlet i stk. 1. I tilfælde af belåning, indsættelse af begunstigede i strid med reglerne i kapitel I eller lignende vil forsikringsselskabet m. v. som regel være bekendt med dispositionen, og det vil i så fald ikke være nødvendigt, at den afgiftspligtige foretager særskilt anmeldelse herom. Efter forslaget har han alene pligt til at sørge for, at forsikringsselskabet m. v. får underretning om dispositionen. Der kan imidlertid tænkes disponeret over pensionsmidlerne ved overdragelse, pantsætning eller lignende, uden at forsikringsselskabet m. v. umiddelbart bliver bekendt hermed, og i sådanne tilfælde skal den pågældende efter de foreslåede regler i stk. 4 give forsikringsselskabet m. v. de fornødne oplysninger om dispositionen inden 1 måned efter, at denne er foretaget. Der er ikke foreskrevet nogen bestemt form for denne meddelelse, og det vil være overladt til den afgiftspligtige selv at sikre sig eventuelt bevis for, at rettidig meddelelse er sket.

Til § 31.

Efter overgangsreglerne i forslagets §§ 7, 9, 11 og 13 vil en bestående police eller konto m. v. som regel fortsætte som pensionsordning i skattemæssig henseende, uanset at de betingelser om tidspunkterne for udbetaling og om indsættelse af begunstigede m. v., der ellers efter forslaget gælder for en ordning af den pågældende art, ikke er opfyldt. En forudsætning herfor vil være, at de fra forslaget afvigende udbetalingsvilkår m. v. er fastsat før de nye reglers ikrafttræden. Efter bestemmelsen i § 31, stk. 1, vil en senere ændring af et afvigende vilkår kun kunne ske, såfremt ændringen er forenelig med forslagets betingelser for nyoprettede ordninger. Hvis der f. eks. i en bestående kapitalpensionsordning på forsikringsbasis, der fortsætter som kapitalforsikring i pensionsøjemed, er indsat en begunstiget, der ikke er omfattet af forslagets § 10, nr. 4, men som er „påørende“ i renteforsikringslovens forstand (f. eks. en søster), kan begunstigelsesklausulen ændres, således at den bringes i overensstemmelse med § 10, nr. 4, uden at der herved indtræder afgiftspligt. Dette gælder, selv om ordningen forbliver uændret på eventuelle andre punkter, hvor den måtte afvige fra forslagets regler vedrørende senere oprettede ordninger. Hvis der derimod i dette eksempel indsettes en anden søster som begunstiget, vil der indtræde afgiftspligt.

I stk. 2 er der foreslået en særlig overgangsregel

vedrørende bestående opsparingsordninger med anbringelse i værdipapirer. Sådanne bestående ordninger vil i medfør af § 13 fortsætte som opsparing i pensionsøjemed, uanset hvilke værdipapirer midlerne er anbragt i. Hvis der f. eks. er anbragt i aktier, må det forekomme rimeligt, at der åbnes adgang til omplacering af midlerne i overensstemmelse med de fremtidige regler om midlernes anbringelse. Derfor har man som en undtagelse fra § 30, stk. 1, andet pkt., om afgiftspligt ved salg af værdipapirer foreslået, at der ved salg af sådanne værdipapirer, som ikke kunne være godkendt efter reglerne i § 12, nr. 1, sidste pkt., ikke skal svares afgift, hvis salgsprovenuet anbringes i overensstemmelse med § 12, nr. 1, sidste pkt.

Til § 32.

Renteforsikringsloven indeholder ingen regel om afgiftsfrigtagelse i tilfælde af, at den pågældende ikke har været indkomstskattepligtig her i landet og derfor ikke har kunnet udnytte den fradragsret, som afgiftspligten kan ses som et modstykke til.

Ved en kendelse i 1962 (Meddelelser fra landskatteretten 1962 II, nr. 169) har landsskatteretten imidlertid statueret, at der ikke skulle svares afgift ved tilbagekøb af en renteforsikring, der som led i en pensionsordning var oprettet i statsanstalten for livsforsikring for en arbejdstager, som stedse havde boet på Færøerne. Afgørelsen begrundes med, at lovens afgiftsregler ikke kan formodes at have til hensigt at omfatte et tilfælde, hvor den pågældende hverken ved forsikringens tegning eller på noget senere tidspunkt under forsikringens beståen havde været undergivet beskatning her i landet som en her bosat person.

Denne kendelse blev lagt til grund for skattemyndighedernes praksis således, at afgiftskravet frafaldes, når det dokumenteres, at den pågældende hverken ved pensionsordningens etablering eller på noget senere tidspunkt inden dens ophævelse har været skattepligtig her i landet.

Efter 1962 har spørgsmålet om hel eller delvis afgiftsfrihed i en række tilfælde været indbragt for landsskatteretten og for domstolen, idet det er gjort gældende, at afgiftspligten kun hviler på ordningen i samme omfang, som den pågældende har kunnet udnytte fradragsretten. Disse spørgsmål er imidlertid løst ved 2 højesteretsdomme fra november 1967 (U.f.R. 1968 pag. 5 ff.), som begge fastslår, at der ikke er hjemmel til at gøre undtagelse fra lovens afgiftsregler, fordi den pågældende ikke har været skattepligtig og derfor ikke har kunnet fradrage bidragene til ordningen. Det fremhæves i domspræmisserne, at afgiftspligten må ses som et mod-